

Γιὰ 'σένα ἐμπαΐλδησα εἰς τὸν ντοουνιὰ ἐπάνω,
κι' ἂν ἐγεννήσῃς σεβδαλῆς, ἀσίκες δι' ἀποσάνω!

„'Εσ' εἶσαι ἡ χρυσῇ Οὐρὶ καὶ διὰ σέ, ντουντού μου,
 „ἡ ντίπ θά χάσω, ἡ θά 'βρῶ τὸ βέμπελο τὸν νοῦ μου.
 „κ' εἰς τὸ Τζεννέτ, 'ς τοὺς πρόποδας τοῦ Πιλαφένιου ὄρους,
 „μ' ἐσένα θὲ νὰ ἀπερνῶ στιγμὰς ἀγγελοφόρους.
 „'Ο ποταμὸς τ' Ἀμπουζεμζέμ καὶ τοῦ μελιοῦ τὸ ρεῦμα
 „τόσον δέν θά εὐχαριστοῦν τοῦ σκλάβου σου τὸ πνεῦμα,
 „ὅσον τὸ νοῦρί σου, κουζοῦμ, καὶ τὸ γλυκὸ φιλί σου,
 „καὶ ὅσον τὸ ναζλίδικο καὶ τρυφερὸ κορμί σου.

„Άμάν, κουζούμι! άμάν, γιαβρούμι! κάμε, χανσύμ,
 λυσάφι,

„καὶ εἰς τὸ μερχαμέτι σου τὸν σκλάβο σου κάμ' ἄφι!
 „Γιὰ 'σένα ἐμπαῖλδησα εἰς τὸν ντουνια ἐπάνω,
 „κι' ἂν ἐγεννήσῃν σεβδαλῆς, ἀσίκης δ' ἀποδάνω!

Αὐτὰ τῆς λέγει ὁ ντερτλῆς, κι' ἀκόμα πρὶν νὰ φύγη
σὰν τοῦ Τζεχνέμ τὸ βάραιδρο τὸ στόμα του ἀνοίγει.
κ' ἐλπίζων ἡλαρώτερος ὁ πόνος του νὰ γίνη,
μὴ σφαῖραν εἴκοσι δραμιῶν ἀφιόνη καταπίνει.

Ο ΚΥΡ ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ ΠΟΛΥΔΟΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ
ΦΕΙΔΙ ΤΟΥ.

Μυθολογοῦσιν ὅτι, ὁπότεν ἦτο νέος
ὁ Ἡρακλῆς, δυὸ ὄφεις ἐφόνευσε γενναίως.
Ἀλλὰ ὁ μῦθος οὗτος τῶν παλαιῶν αἰώνων
ἐφάνη ὅτι μῦθος δὲν εἶναι ἀπλοῦς μόνον·
διότι ἓνα ᾿φείδει χονδρόν, παχύ, μέγαν,
ἐφόνευσε καὶ ὁ ἥρωας τῶν ὀρεινῶν Τρικάλων.

ὁ μέγας Κυρ Γιαννάκης Πολύλογος, κ' εὐρέσθη
ν' ἀπαντηθῇ μ' ἐκεῖνο πλησίον εἰς τὸ 'Ρέσι.

Αὐτὸ τὸ 'φείδι εἶχε κεφάλι 'σάν τῆς γάτας,
καὶ ἔτρωγεν ἐξῆντα τὴν ὥραν διαβάτας.
Εἶχεν αὐτιά κατσίκας, οὐράν στρουθοκαμήλου,
τὰ 'μάτια 'σάν βουβάλου, τὰ 'δόντια 'σάν τοῦ σκύλου·
εἶχε ποδάρια πέντε, κελάδημα γαδάρου,
τοῦ λέοντος τὴν χαίτην καὶ δυὸ πτερὰ 'σάν γλάρου!
Κατῶς λοιπὸν τὸ βλέπει, κατῶς τὸ καταφθάνει,
φωνάζει: „'Εντροπή σου νὰ φύγῃς, 'Ιωάννη!“
'Ορμᾷ, θεέ! καὶ μόλις μὲ ῥάβδον τὸ ἐγγίζει,
ὡς τρυφερὸν ἀγγοῦρι εἰς δύο τὸ χωρίζει.
Λέγουσι δ' ὅτι τότε ἐτρόμαξεν ἡ κτίσις,
λέγουν ὅτ' ἐσκοτίσθη Ἀνατολὴ καὶ Δύσις,
διότι ἦρως ἄλλος τοιοῦτος δὲν εὐρέσθη,
ποῦ νὰ σκοτώσῃ 'φείδι τοιοῦτον εἰς τὸ 'Ρέσι!

'Ο μέγας Κυρ Γιαννάκης κοντὰ εἰς ἄλλαις χάραις
ἔχει καὶ αὐτὴν ἀκόμα... δὲν ἀγαπᾷ ἀντάραις.
καὶ διὰ τοῦτο ὅταν βροντᾷ, ἀστράπτῃ, βρέχῃ,
συχνὰ σταυροκοπιέται καὶ ἔψιν νεκροῦ ἔχει.
Λέγουν δὲ πῶς εὐρέσθη ὡς ἀπολιθωμένος
μετὰ σεισμὸν τυχαῖον κ' εἰς τὸ βρακὶ βρεγμένος.
Καὶ μ' ὅλα ταῦτα ὅμως ἀκόμη δὲν εὐρέσθη
ἄλλος, ποῦ νὰ σκοτώσῃ 'φείδι τρανὸ 'ς τὸ 'Ρέσι!

Ἔχει καὶ δυὸ ξυράφια, π' ἀναγελοῦν τ' ἀκόνια,
κ' ἐμπρὸς των μούντζαις νᾶχουν τοῦ κόσμου τὰ πριόνια·
ποῦ τὸ νερὸ τὸ κόπτουν, χωρὶς νὰ σᾶς γελάσω,
μὲ τόσῃν εὐκολίαν ὥσάν νὰ ῥῆναι πράσο.

Ἡ τέχνη τοῦ ξυρίζειν μ' ἐκεῖνα ἐγνωρίσθη,
κι' ὁ Ἀβραάμ κι' ὁ Νῶε μ' αὐτὰ πρωτοξυρίσθη.
Μοῦ τᾶδωκε κ' ἐμένα νὰ ξυρισθῶ ἡλιγάκι,
χωρίς πλὴν νὰ τὰ πιάσω, τοῦ εἶπα: „Κὺρ Γιαννάκη!
„ἀντὶ νὰ ξυραφίσῃς μ' αὐτὰ τον Ὀρφανίδη,
„καλλήτερα μ' ἐκεῖνα νὰ ἔκοπτες τὸ 'φεῖδι.“

Πλὴν πῶς νὰ λησμονήσω τὸ τηλεσκόπιόν του;
Αὐτὸ ὥσάν τρουμποῦνι τὸ φέρει 'ς τὸ πλευρόν του!
κανεῖς πλὴν ἂν τ' ἐγγίσῃ χωρίς νὰ τὸ γνωρίζῃ,
ἀνέλπιστα εἰς χίλια κομμάτια τὸ σκορπίζει.
Μ' αὐτὸ ὁ Γαλιλαῖος τὰ ἄστρα παρετήρει·
μ' αὐτὸ, εἰάν κυττάξῃς ἀπὸ τὸ παραθύρι,
τὸν γάτον βλέπεις λύκον, τὸν σκύλον καλιακοῦδα,
τὸν βάτραχον λιοντάρι, τὸν γάδαρον ἄρκοῦδα,
καὶ τοὺς ἀνθρώπους ὅλους μὲ δέκα πήχαις μύτη.
Ὁ κόσμος πλὴν ἡξεύρει κι' ἀλλάνσταστα κηρύττει
πῶς συνεργεῖα τούτου ἐφάνη καὶ εὐρέσθη
τὸ 'φεῖδι, ποῦ ἀνδρείως ἐσκότωσ' εἰς τὸ 'Ρέσι.

Πλὴν, φίλε Ἰωάννη, πρῶτα ζητῶ συγγνώμην,
καὶ ἔπειτα θὰ σ' εἶπω τὴν ταπεινὴν μου γνώμην·
γνώμην καλὴν καὶ ὅπως πατριωτικωτάτην:
Ἡξεύρων τὴν ψυχὴν σου ἀφιλοκερδестаτήν
σὲ συμβουλεύω, φίλε, χωρίς ἀργοπορίας
νὰ στείλῃς 'ς τὸ Μουσεῖον τῆς Ἀρχαιολογίας,
ἀφοῦ σφραγῖδας δέκα ἢ χεῖρ σου καλοβάλλῃ,
τὰ δύο σου ξυράφια καὶ τὸ τρανὸ σου 'κυάλι·
καὶ θὰ χαρῇ ὁ κόσμος ἂν πρὸς αὐτὰ εὐρέσθῃ
καὶ τοῦ 'φειδιοῦ τὸ δέριμα, ποῦ σκότωσες 'ς τὸ 'Ρέσι.